

een laatste in de snavel genomen werd en dan de overkant van het water opgezocht. Zeer dikwijls, dus niet een hoogst enkele keer, hebben wij waargenomen, dat ze precies tegenover onze tuin aan de kant van de sloot, ongeveer een 0.50 à 0.75 m vanaf het water met de bek een opening in de met kort gras begroeide grond hakten en daarin hun buitgemaakte eikels deponeerden.

Op bijgaande foto ziet U een Gaai, die juist een eikel zal inslikken en één die van de boom wipt om zich naar de overkant van het 35 m brede water te begeven om aan z'n hamsterneigingen te voldoen. Ik gebruik deze uitdrukking, omdat wij later de vogels ook enige malen op die plaatsen waarnamen en dan zagen, dat ze in de grond hakten en de omgeving afzochten. Vanuit mijn serre was de afstand ongeveer 46 meter en dus viel 't lastig om waar te nemen, of ze de begraven eikels weer vonden en opaten. Jammer is het, dat ik toen nog niet mijn „Zeiss 8 + 30” had; wellicht had ik dan meer nauwkeurige waarnemingen kunnen doen. Maar, gezien de handelingen die hier verricht werden, geloof ik dat ze zich bewust waren van de vroegere opbergerij en dat ze zich met de weer opgezochte eikels konden voeden. Dat verscheidene eikels niet teruggevonden worden is als zeker aan te nemen en dus draagt de Vlaamse Gaai ongetwijfeld bij tot de verspreiding van de eik.

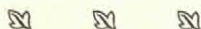
Op de bewuste plek heb ik geen eikenboompjes zien opgroeien, doch dat is geen bewijs, dat zich daar geen eikels hebben ontwikkeld, want elk voorjaar worden op dit terrein schapen en jong rundvee gebracht en dus zullen alle jonge spruiten door deze dieren worden weggemaaid. Een wonder zou 't zijn als er hier één gespaard bleef. Wordt echter het terrein niet afgevreten of gemaaid, dan zullen ongetwijfeld de Vlaamse Gaaien, ongewild, uitzaaiers van onze eik zijn.

Ten slotte zij opgemerkt dat bijgaande foto 13 Januari 1926 is genomen, dus niet alleen in September en October, doch ook veel later, zelfs in de winter, worden de eikels weggestopt.

Uit bovenstaande blijkt, dat ik met gerustheid kan eindigen met: „Geen twijfel omtrent de Vlaamse Gaai”.

Utrecht, 21 October 1936.

A. A. VAN DER VOOREN.

JANUARI.

We moeten het nog eens hebben over de wintervoeding voor de vogels. Daar wordt tegenwoordig gelukkig veel aan gedaan, niet het minst in de steden en zelfs op bovenwoningen. Venters, die mij tot nu toe voorzien hebben van een overmatige hoeveelheid schoenveters en scheermesjes, komen tegenwoordig met voederblokjes en pakjes wintervoer in de nieuwe combinatie van Sluis. Dat is heel prettig, want dat wintervoer van Sluis is inderdaad voor alle doeleinden geschikt.

Het onooglijk stuk spekworod heeft nu wel afgedaan en is vervangen door de kettingen van pinda's en de kunstig geopende kokosnoot. De pindaketen trekt niet alleen allerlei soorten van meezen, maar ook boomklevers en spechten. Het is een onbetaalbaar gezicht om zoo'n groote slungel van een bonte specht te zien bungelen aan het slappe pindakoord. Wanneer je losse ongepelde pinda's neerlegt, ook hazelnoten en okkernoten, dan komen de boomklevers en spechten, die wel weghalen om ze te verslepen naar hun bergplaatsen. Let er op, of de zwarte meesjes dat soms ook doen. Van nature leggen die voorraden aan van de dikke zaden van zilverspar en Nordmanniana, die ze van den grond oplezen. Let er ook eens op, of spreuwen, vinken, muschen die pinda's al ontdekt hebben.

Voor de vogels, die hun voedsel vooral op den grond zoeken, hebben we de voederhokjes, voedervloeren en de grond zelf. Merels, vinken, musschen, groenvinken, geelgorzen maken we al gelukkig met brood (daar komen trouwens de koolmeezen ook al graag op af). Ook de roodborstjes en heggemusshes pikken de fijnste broodkruimeltjes op, maar voor hen nemen we dan toch liever dat „nieuwe” mengsel van Sluis. Daar pikken de winterkoninkjes ook van. Ik gebruik ook geraspte of zeer fijn gesneden pinda's.

Natuurlijk komen op dat grondvoer de musschen ook af. Sommige menschen kunnen dat niet verdragen en gaan er zelfs moorddadig tegen te keer. Voorloopig kunt ge u tevreden stellen met wat zwart garen over de voerplaats te spannen. Ik doe niets, maar zoo heel veel musschen heb ik hier in Bloemendaal niet, meestal op het voer evenveel musschen als alle andere soorten samen.

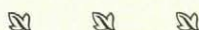
Natuurlijk houden wij in mijn tuin thuis en in Thijssse's hof degelijk rekening met de behoeften van de vogels. De lijsterbessen zijn lang voor den winter al leeg gegeten evenals de wegedoorns. De vuilboomen en duindoorns houden het langer uit, maar het langst de Geldersche rozen, de hulsten, de kardinaalsmutsjes en de eglantiërs, hondsrozen en andere wilde rozen. Daaraan hebben we heel veel. Heel aardig is het dat de kardinaalsmutsjes zoo ongelijk rijpen, daar zit wel een maand verschil in.

Het „onkruid” en de uitgebloeide vaste planten ruimen we nooit op voor Maart. De sijsjes hebben niet alleen veel elzen tot hun beschikking, maar doen zich ook te goed aan de zaden van de Teunisbloemen. De vinkachtige vogels smullen van de vruchten van waterzuring en windende boekweit, wagen zich zelfs aan de zaden van doornappel. De lipbloemen en wel in 't bijzonder de hennepnetels geven voedsel aan de meezen, vooral aan de beide zwartkoppen. Maar even goed stellen ze het allemaal op prijs, dat iederen dag de wintervoervoorraad wordt bijgevuld. Het is goed, om de hoeveelheid voer op den grond zoo af te meten, dat tegen den avond alles op is, want zelfs de verdraagzaamste natuurvriend ziet er geen heil in, om de ratten te voeren.

Natuurlijk zorgen we ook trouw voor drink- en badgelegenheid; hebben daar weinig moeite mee. Alleen bij aanhoudende vorst vernieuwen we eens of tweemaal per dag den voorraad.

Er zijn nog altijd menschen die „princiepelijk” het voeren van de vogels en het scheppen van nestgelegenheid afkeuren. Het is volgens hen „tegen de natuur”. De vogels worden verzwakt, doordat ze ontheven worden van den stalenden strijd om het bestaan. Met zulke redeneeringen van Jan Kalabas willen ze dan de menschen en de kinderen berooven van een groot en weldadig genoeg. Ge moet u daar niet aan storen en altijd een beetje op uw hoede zijn voor de principieelen en de deskundigen. Wel kan het geen kwaad, om er eens op te letten of de menschelijke zorg inderdaad invloed op de vogels heeft. Intusschen is dat beetje zorg nog onbeduidend in vergelijking met wat het heele menschelijke bedrijf uitwerkt. En dat is een heel ander chapiëter.

JAC. P. THIJSSE.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Boschplantentoonstelling. Van 27 Januari—10 Februari zal te Amsterdam in de Militie-zaal, Singel 423, een tentoonstelling worden gehouden, waarin een beeld zal worden gegeven van de groote werken, die in voorbereiding en uitvoering zijn, om de hoofdstad te verrijken met een boschpark, ter grootte van ongeveer 900 ha.

In dit boschpark zullen in de toekomst alle groepen van de bevolking gelegenheid tot ontspanning vinden.

O.a. is in dit complex een roeibaan van 2000 meter opgenomen, die — wat aanleg en uitrusting betreft — eenig in Europa moet worden genoemd. Reeds zullen in 1937 o.a. de internationale kampioenschappen op deze baan worden verrooid.

Terreinen, die geheel in hun natuurlijken staat worden gehouden, een beboschte oppervlakte van ± 500 ha, een arboretum, een siertuin en ongerepte waterpartijen zullen den vrienden van flora en fauna een prachtig studieterrein bieden.

Canovijvers, voetbal-, hockeyterreinen, ruiterspelen ter lengte van 13 km, wielerspelen tot een totalen omvang van 72 km, een openluchttheater, een kampeer- en zonneweide, een hertenkamp, ziedaar een greep uit den „inventaris” van het boschpark-in-aanleg.

Wordt dit geheel uitgevoerd, zooals het plan aangeeft, dan zal het object aan 1000 arbeiders gedurende vijf jaren werk bieden.

Op de tentoonstelling, die vele illustratieve teekeningen, foto's en bijzondere maquettes